

Bilag 1.

Foreningen af
Amts- og Retsbetjentfuldmægtige
i Danmark.

p. t. København, den 7. Februar 1934.

Til Folketingets Lønningsudvalg.

Idet vi henviser til, at ovennævnte Forening er en Organisation for samtlige Landets Amtfuldmægtige, Dommerfuldmægtige og Politifuldmægtige, skal vi i Anledning af det for Rigsdagen forelagte Forslag til Ændring af bl. a. Tjenestemandsløvens § 50 ved Indsættelse af nyt Stk. 3 tillade os at anføre følgende:

De som Følge af Fuldmægtigloven af 15. April 1930 ved Tjenestemandsløven fastsatte Lønninger for Dommerfuldmægtige er i Forvejen saa knapt tilmaale, at det forekommer os at være et uventet haardt Indgreb, hvis vi ved Efterbetaling i Anledning af forøget Pensionsanciennitet yderligere skal udsættes for den faktisk væsentlige Lønningsreduktion, som en eventuel Gennemførelse af Bestemmelserne i det forelagte Lovforslags § 1 vil medføre.

Vi henleder Opmærksomheden paa, at den samme Betragtning, som med Rette kunde tænkes at medføre, at der gives Dommere og Politimestre Fritagelse for Efterbetalingen, nemlig at deres Arbejde indtil Statsansættelsen i det væsentlige har været udført i Statens Tjeneste med Lønninger af Statskassen gennem Kontorholdet, i lige saa fuldt Omfang gælder for os, i hvilken Henseende vi skal gøre opmærksom paa, at det er langt det mindste Antal af de Fuldmægtige, der kan vente Statsansættelse, der har drevet privat Praksis. — De fleste af de ovennævnte Fuldmægtige har oppebaaret relativt smaa Lønninger og har ikke kunnet foretage Opsparinger, tilstrækkelige til nogen Art af Selvpensionering.

Det kan ogsaa i denne Forbindelse med Sikkerhed fastslaaes, at den hidtidige Lønningsmaade ikke har indebaaret nogen Pensionsrisiko for Statskassen.

Vi vilde subsidiært finde det naturligt, at man imødekom os saa vidt, at de Dommerfuldmægtige, der ved „Fuldmægtigloven“s Ikrafttræden opnaar direkte Statsansættelse, af de foran anførte Grunde ikke rammes af de byrdefulde Efterbetalingsbestemmelser.

I Ærbødighed

P. F. V.

H. Richter.